

Затрещѣли гърмотевици. Заблѣскали свѣткавици. Настанала буря. Пѣтниците изгубили пѣтя. Нощта била тъмна, като въ рогъ.

— Отива ни живота! — изплакалъ сиромакътъ.

Децата не знаели какво да правятъ. Ако престѣпятъ крачка, може да се търкулнатъ въ нѣкоя бездѣнна про-

пасть. Да стоятъ — отива хубавото бѣло брашно. Бащата слѣзълъ отъ колата, слѣзли и децата. Всички коленичили и започнали да се молятъ за свѣтлина. Изведнажъ бащата гледа — на челата на всичкитѣ му деца блещи по една златна звезда. Разсипва лжчитѣ си и огрѣва горския пѣтъ и тъмнитѣ и потайни джбрави. На ра-

менетѣ имъ израснали крила, а тѣ станали по-малки отъ пеперудки. Подхвъркнали леко. Извили се надъ забучалата гора и бързо открили горски домъ. Децата се върнали и хванали баща си за ржка.

Старецътъ останалъ да живѣе въ горската кѣща. Децата му свѣтѣли вечеръ, като фенери. Той се хранѣлъ съ диви круши и черни кѣпини. Но скоро съвсемъ грохналъ и единъ день се простилъ съ челядѣта си:

— Вие сте свѣтилата на тая страшна и шумлива гора! Никога не забравяйте, че по горския пѣтъ всѣка нощъ минаватъ пѣтници, изтрѣпнали отъ страхъ. Летете надъ горскитѣ пѣтища и имъ свѣтете!

И отъ тоя день свѣтулкитѣ летятъ, като малки крилати звезди, огрѣватъ тъмнитѣ пѣтеки и потайнитѣ горски пазви.

Така завърши дѣдо Спасъ. Ние бѣхме вече предъ нашата кѣща. Телето измуча отъ двора и Бѣлушка му отвърна. Цѣлъ день тя бѣше тжгувала по своето дете. Сега очитѣ ѝ бѣха мокри и блещѣха на месеца, сякашъ бѣше плакала.

Когато слизахъ отъ колата, видѣхъ отново на дѣдовитѣ мустаци две свѣтулки. Тѣ ни бѣха изпратили до кѣщи.

Григоръ Угаровъ